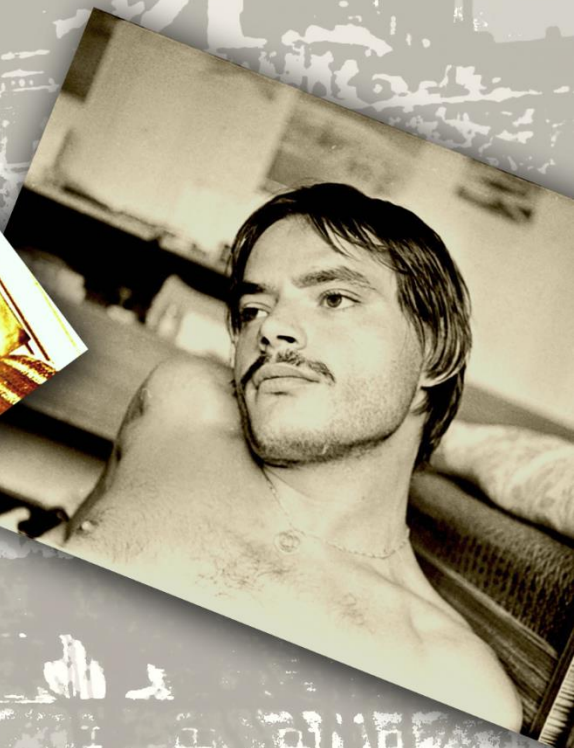

PETER BELANSKÝ

ANDY

Peter Belanský

ANDY

Věnované památce Peti Zelenky. Na tři roky a kousek vešel do mého vesmíru, aby v něm zůstal navždy. Potkali jsme se v Praze na Letné na Jiřího v dubnu 1994 a zemřel při autonehodě, kterou nezavinil, 8. ledna 1998 kdesi u obce Králíky v Česku.

Narodil se 10.12.1971 v neklidném znamení Střelce a žil, jakoby tušil, jak málo má času.

Psáno od 14.10.2019 v Praze.

Věnuju také Frantovi Baďurovi, protože je takový.

Přijel jsem do Dagry a pan Skála mi udělal sedmichlapové kafe. Usměvavý blondýn se zeptal: „A cukr? Smetanu?“ Kývl jsem na obojí.

„Pan šéf tu je?“ zeptal jsem se, abych věděl, nakolik mám zůstat oficiální. A také mi šlo o peníze. Měl jsem už dávno dostat honorář za poslední sešit povídek.

„Není, budeme mít klid,“ zchladil mě pan redaktor. Sympatický člověk. Určitě měl na víc, než na post redaktora v nakladatelství, které žilo z boomu gay časopisů s minimem literatury a maximem nahých modelů.

„Takže dnes zase nedostanu prachy,“ nedokázal jsem skrýt zklamání.

„To asi ne, kasu drží pan šéf,“ řekl pan Skála. „Ale můžete se podívat, jak bude vypadat váš další sešit povídek. On už je v podstatě hotový, chybí pár obrázků. Mimochodem, jste naším nejúspěšnějším autorem, víte to?“

„Něco se mi doneslo, tamtamy fungují,“ řekl jsem tak, aby to neznělo příliš nadšeně, ani pyšně.

„Nebud'te falešně skromný, první dva sešity jdou do druhého vydání, člověče!“

„A ta poezie?“

„Kdyby to záviselo na mně, už by byla v prodeji, ale to je jaksi zapeklitá věc, pan šéf je opatrný. To víte, jsme malý stát, malý trh, kolik lidí si koupí verše od gaye? A vy jste říkal cosi o malíři, kterého byste požádal o pár ilustrací. To by podle pana šéfa knížku hodně

prodražilo, nestačilo by pár fotek? Těch máme v archívu milion. Umělci musíte dát honorář jaksi za jméno, za kumšt, rozumíte.“

„Když to budou hezké fotky, proč ne. Ale nechci z toho mít porno, rozumíte. Nemám nic proti vkusným uměleckým aktům, ale aby tam nikdo neměl erekci, alespoň.“

„Máme své autory a pár jich rozhodně umí. Myslím, že někteří zcela určitě přesahují hranice běžné produkce a dělají umění.“

Pan redaktor přinesl složku, plnou fotografií.

„Podívejte se, co by se vám líbilo, pane Janíčku. Když si nic nevyberete, spojím se s jedním z našich špičkových fotografů.“

Složka ničím nepřekvapila. Nazí kluci, nazí chlapi, sami i ve dvou. Jeden penis, visící majestátně mezi stehny neuvěřitelně hubeného kluka, jsem tak, jak byl, odhadl na nějakých devatenáct centimetrů. A to opravdu visel, nestrměl vzhůru, jako číhající had. Kdyby strměl, měl by možná pětadvacet. Navíc tlustý jako láhev od coca coly. Opticky ještě větší, mezi hubenými chlapeckými stehny. Napadlo mě, jestli ten kluk není pod limit. Možná ano. Do sbírky poezie se mi ale nehodil. Básně nejsou soutěží o zlatou sbíječku mezi nohama. Chtělo to fotografie s příběhem, s náznaky, se světly a stíny. A spíš černobílé. Některé básně jsou hodně tvrdé. Jako život. Dovede ve chvíli rozkopat všechny naděje, když chce. S kamennou tváří přivádí na svět hlupáka i génia, hrdinu a docela obyčejnou krysou. Milující matku šesti dětí, i vraha. Chlapa, kterému se podaří, na co sáhne a jiného, který jakživ neprorazí strop průměrnosti a hospody s tlačenkou, utopenci a umakartem. Život. A s kamennou tváří nás všechny jednou smaže.

Pan Skála mi udělal další kafe, i když jsem asi dost zdržoval a ze složky jsem si nevybral vůbec nic. „Já vám rozumím, pane Janíčku, jste naštvanej, že nedostanete prachy a že ta poezie vyjde nejdřív v příštím roce. Ale podívejte se na mě, člověče. Já jsem vystudoval Karlovu univerzitu, německy a anglicky umím jako česky a co dělám? Čtu bláboly bláznů, kteří si myslí, že povídka je, když to v ní stříká až ke stropu a všem to tvrdě stojí od sedmi do sedmi a každý den. Neznají pravopis, interpunkci, nemají ponětí o tom, co je skutečnej kumšt. Všichni chlapi v těch povídkách, s prominutím, mají péra od dvaceti centimetrů vejš a všem je maximálně dvaadvacet. A pořád, rozumíte, v prvním díle, ve druhém, v desátém...“ Napil se z šálku jakéhosi ovocného čaje a rozhodil ruce jako Kristus.

„Jeden by se z toho posral, člověče, posral! Jo a když vy autoři nepíšete, smolím to sám a podepisuju různými jmény. Jo. Ale vaše věci, pane, jsou bez diskuze, to zas prrrr, to si prosadím. Ostatně pan šéf dobře ví, kdo mu vydělává. Lidi si o vás píšou, to se nedá ignorovat. O druhém sešitu vašich povídek někdo napsal: Je to erotické, ne pornografické. Je to čisté. Krásné. Poetické. Čtu a vybaví se mi Lásky jedné plavovlásky. To je super, ne?“

Neříkal jsem to, že život umí pěkně skřípnout? Máte univerzitu, máte sny a plány a pak musíte číst pořád dokola Kuř mě, Bedřichu! Nacouvej mi na něj, brouku! Roztáhni nohy! A opravovat pravopisné chyby jako na základní škole. Vyděl sem jeho péro, bylo dlouhé a sylné a mněl jsem na ně velkou chuď. Moc by jsem to péro chtěl. No, kdo by nechtěl, chlape, ale ty chyby...

A já, nejúspěšnější autor povídkových sešitů? Jel jsem domů, bez iluzí a bez honoráře, v žaludku mi žbluňkala sedmichlapová káva a doma pes, půlka kuřete, tři rohlíky a možná už zelený skrojek chleba. A stejně jsem myslel víc na pana redaktora Skálu, než na sebe. Vždyť mi pomáhá, jak může. A možná ještě víc. On, na rozdíl ode mne, by psa mít nemohl, když je v práci od rána do večera. A když naznačí panu šéfovi, že by si zasloužil vyšší plat, narazí. Přijede domů a je sám. Já, kdybych nebyl vůl, už bych dávno někoho měl. Je to i moje chyba, že se mnou každý vydrží nejvýš rok. Ještě minulý týden byl se mnou Tomek. A není. Prostě mě ukecal jeden hřebec na Letné, viděl jsem jen to péro, veliké a jeli jsme ke mně. Co ke mně, k nám. Protože Tomek tam pořád ještě bydlel.

„Mně se na tobě líbí, vole, že mě do sebe pustíš bez gumy. Dneska se všichni bojejí a hysterčí, že AIDS, ale co to je za šukání, s gumou? To je pro tebe jako s robertkem a pro mne jako dělat si to rukou. Seš dobrej, jsem si to užil,“ pochvaloval si hřebec z parku a utíral si třísla papírovým kapesníkem. Tomek otevřel dveře a stačil mu jediný pohled. Měl být v práci do šesti, sakra!

„No, chlapi, koukám, že jste si to rozdali ve velkém stylu,“ řekl tiše, ale bylo to horší, než kdyby mi dělal scény a řval. „Bud' doma zítra tak ve čtyři odpoledne, přijedu s bráchou autem, abychom se sem už nemuseli vracet. A teď můžete pokračovat, pánové.“ Vzal si v koupelně svoje holení, kartáček na zuby a pastu, velký oranžový ručník. Ještě jednou se vrátil k nám.

„Jirko, po tom, co vidím, půjdu na testy a nemysli si, že ti to projde, kdyby něco. Já totiž nezhýbám, takže pokud jsi domů něco přinesl,

namočím ti do toho čumák bez pardonu. I když je mi jasné, že se tím nezachráním. Můžeš počkat tak tři měsíce a pak jít taky. A modli se, abys byl čistej, není to příjemná smrt.“

Ví, co říká, Tomek. Pracoval jako dobrovolník v centru pro HIV pozitivní lidi. Viděl a slyšel dost. Já o tom umím napsat báseň. Ale ta nikomu nepomůže, nikoho nezachrání. Ani Tomka, ani mne, jestli jsme to slízi. Jsou to jen slova. Možná slovíčka. Nic víc. Tomek šel do ohně a pomáhal. Neobjevil lék, na který tolik lidí čeká s nadějí. Léčil tím, že byl s nimi a neštítel se být. Zastaví báseň AIDS? Válku? Bomby? Nezastaví. Čin ano. Čin k činu, člověk k člověku a spolu to zlo zabrzdí. A postupně mu vezmou sílu a moc. A porazí je. Báseň války nevyhrává. Co když jsem Tomka zradil a podvedl jen proto, že mne převyšuje? Nebo to bylo jen o mozku v koulích? To by bylo ještě horší.

„To je dobrý, von se vrátí, mladej,“ začal mě pořád ještě nahý hřebec z Letné utěšovat. Položil mi ruku kolem ramen a dal by mi snad i pusu, kdybych nezařval: „Hovno je dobrý, on se nevrátí!“

Pochopil, že už si neužije, a oblékl se.

„Se měj, vole. Určitě se zase potkáme, já jinam nechodím, než na Letnou. Jestli budeš mít volno a chuť...“

„Už běž, prosím tě. Nebo ti v koulích ještě něco zbylo?“

„Tys to chtěl, kámo, tak nepruď. Taky bys moh dostat přes držku. Nebo bych si tady moh něco vzít, na cestu. Pár maličností, nějaký prstýnek, ten řetízek, co máš na krku, šrajtofli... Za ochotu.“

„Můžeš to zkusit.“

Pes vycítil napětí a nebezpečí. Přišel z pelechu sám, bez povelu a postavil se mi k noze. Nesedl. Zůstal stát a na zádech mu narostlo číro zježené srsti. Rrrrrrr, rrrrrrrrr, vrčel hlubokým, varovným tónem. Nekompromisně. Koutky tlamy stažené, uši přitisklé k hlavě, největší zuby vyceněné a připravené.

„No jo, kurva, dyť už jdu. Tý vole, ty bys na mě poslal psa? Tak to je hustý, kámo.“

„Neposlal, on by šel sám. Vždycky jde sám, když myslí, že je to třeba. Je z útulku a prostě si mě hlídá, chápeš?“

„Jednou přijdeš na Letnou sám, jako dnes, bez psa. Modli se, abych tam v tu chvíli nebyl. Když jsi měl máho macka v sobě až po vejce, to jsi psa nevolal, co? Hlavně že máš plnou kundu má mrdky, vole. Sedíš a bojíš se prdnout. Ale naposled, to si piš.“

Zavřel za sebou dveře, klaplo to a ticho. To jsem posral. To jsem kurevsky posral. A co bude, jestli jsem Tomka nakazil? Jeden velký, strašný průšvih až do konce. Tomek pryč, na Letnou abych nešel půl roku a když, tak s ochrankou. Básník? Hovno básník, děvka jsem. Obyčejná děvka, ujetá, nenažraná. Proč mě dostane každý, kdo není tlustý a má ho víc jak dvacku?

Jestli půjde Tomek na test a bude pozitivní, jsem ta nejhorší sobecká svině já. Jen já. Může se to dozvědět už za týden. On tři měsíce čekat nebude. Jak to říkal pan redaktor Skála? Ediční plán na tenhle rok je daný, můžu vás protlačit do plánu na rok 1994. Vždyť já se té knížky ani nemusím dožít! A i kdyby vyšla, koho bude zajímat knížka básníka, který hledá lásku a když ji má, podrží kde komu a umře na AIDS? Kdo uvěří takovému básníkovi? Jestli jsem Tomka

nakazil, jsem sebevrahem a vrahem najednou. A jestli to vyčenichá bulvár a dá to dohromady s tou sbírkou veršů, což se může docela snadno stát, pěkně si mne vychutná. Už vidím ty titulky na první stránce: **BÁSNÍK A VRAH! DALŠÍ NEZODPOVĚDNÝ HOMOSEXUÁL!** Bude potom sbírka atraktivnější? Nebo si ji naopak nikdo nekoupí?

Pes dostal tu půlku kuřete a já jsem žvýkal staré rohlíky. Patka chleba byla opravdu zelená. Jen káva byla sedmichlapová, jako od pana redaktora Skály. Se špetkou cukru a s plnotučným mlékem. Potom ven, do Šárky, cestami v trávě a v gotice smrků, ve vůni borovic a něžné zeleni modřínů. Plachá srna vyskočila z ticha, jeden pohled na nás a odběhla, sama se stala tichem. Po lesní pěšině se plazil slepýš, celý z mědi, s modrými skvrnami na bocích. Pár kání kroužil v soumraku. Než jsme přišli k sadu Na Zlodějce, byla tma a cesta se v ní rýsovala jen jako malinko světlejší pás. Zakopl jsem o kámen, který bych za světla určitě nepřehlédl a o další kámen jsem si bolestivě rozbil loket. Rozseklá kůže silně krvácela.

„Sakra!“ zaklel jsem jak pohan. Pes mi lízal ránu a krev stékala dolů a z prstů kapala na cestu. Na posraného i hajzl spadne, říkalo se v Brně. Tak už vím, o čem to bylo, napadlo mne. Lepkává něha psího jazyka uklidňovala. Přesto se mi po chvíli sevřelo hrdlo a rozbřečel jsem se. Básník! Básník? Co vlastně jsem? A kdo? Každou třetí noc se mi zdá o sexu, někdo mě kouří a píchá a ráno mám vždycky naškrobené spací boxerky a musí do prádla. Jsem cvok jen já, nebo se všichni do jednoho vejdemo do nějaké definice šílenství? Když zujeme boty do lesa a svlékneme kabáty po starší sestře.

Doma jsem si omyl a vydesinfikoval rozbitý loket. Sám jsem si nemohl jednou rukou udělat a přiložit „mašle“, abych dostal k sobě rozšklebenou ránu v kůži. Přiložil jsem na ni gel z jednoho menšího listu aloe, kterou si pěstuju léta, překryl obvazovým čtvercem a převázal obinadlem. Druhý den bolí takové rány daleko víc, než když k úrazu dojde, to je moje zkušenost. Možná by to chtělo doktora a pár stehů, napadlo mě. Spal jsem neklidně a několikrát mě probudila bolest. Dan, můj krásný pes, věděl, že nejsem v pořádku. Nespál na pelechu, ale lehl si ke mně, na podlahu vedle postele. Pochválil jsem jej a pohladil jeho krásnou hlavu mezi ušima. To měl moc rád. Přivřel oči a začal pískat. Říkám tomu pískání, protože to není slastné mručení, vytí, hluboké zamručení, když se mu nelíbí můj povel, nebo prostě odmlouvá, ani štěkání. Je to zvuk, ve kterém je spousta dechu, malinko hlasu a vysoký tón. A znamená to, že je šťastný.

Ráno moje obavy naplnilo. Po sprše jsem vyměnil gel z aloe za čerstvý a přiložil jsem čistý čtverec i obvaz. Naražený loket bolel jako čert. Dal jsem si ruku do závěsu z třírohého šátku, vyvenčil psa, vypil jsem ranní kávu a vyrazil k lékaři. Můj praktik mě poslal na chirurgii, takže došlo i na to šití. Ještě před tím rentgen, který měl vyloučit závažnější poranění kloubu. A místo třírohého šátku jsem dostal docela slušivou ortézu. A samozřejmě i neschopenku a injekci proti bolesti. Druhou do břicha proti krevním sraženinám.

„Desátý den si přijďte na vyndání stehů,“ řekla mi ještě sestřička, krásná jako Sharon Stone. „A tady je zpráva pro vašeho praktického lékaře.“

„A co když je naprosto nepraktický?“ oplatil jsem jí krásný úsměv pokusem o vtip. Usmála se a v tom okamžiku mě vůbec nic nebolelo. Krásné ženy s hlubokým, sametovým hlasem, to je něco, co miluju. Myslím ten pohled a poslech. Bývají i velmi inteligentní a něčím je přitahuju i já. Samozřejmě, že ta náklonnost nemění ani v nejmenším skutečnost, že jsem gay.

„Psino, teď budeš nejhodnější Dan ze všech a když půjdeš na šňůře, ať tě ani nenapadne tahat za fenou, nebo za tím jezevčíkem v přízemí. Kdybys mě strhl na čumák, mám jen jednu ruku, takže bych se rozsekal ještě víc. Jasný?“ Zavrtěl ocasem, že jasný a pár hodin na to mě málem sundal ze schodů, když jsme potkali sousedku, kterou měl rád a chtěl na ni vyskočit, jako vždycky. Jen zázrakem jsem se stačil chytit zdravou rukou zábradlí a neletěl o patro níž. Neschopenku jsem poslal svým chlebodárcům poštou. Po vši medikaci jsem byl jako po becherovce a pinožit se na druhý konec města mi přišlo zbytečné.

Zakopnutí v Šárce nakonec znamenalo šest týdnů na neschopence. Ale to zakopnutí předtím a rozchod s Tomkem, to mě zlomilo na půl roku. Nevrátil se. Dokonce i pro věci poslal jen bratra. Napsal mi dopis. Jediný a zároveň poslední. Titanic, napadlo mě, když jsem jej četl.

„Jirko, stalo se, co jsi chtěl a co jsem nechtěl já. Máš zase svobodu a já jsem sám. A asi hodně dlouho nikomu neuvěřím. Jedna dobrá zpráva pro nás oba, testy na HIV mám negativní. Pro všechno hezké, co bylo, Ti přeju totéž. Ale nic víc. Možná už se nikdy nevidíme, což by Ti mohlo celkem vyhovovat. Posílají mě do ciziny, na stáž a na zkušenou. Dokonce bych tam mohl dodělat školu a myslím, že

i zůstat. Pokud mi tam bude lépe, než tady, proč ne. Chtěl jsem mít domov u Tebe a v Tobě. Ty jsi chtěl možná také, ale málo. U našich jsem navíc, už s mým návratem nepočítali. To jen usnadnilo moje rozhodování. Nikdy neudělám nic proti Tobě. Ale už nikdy ani nic pro Tebe. Tomek.“

Dostal jsem honorář za poslední povídkový sešit, i doplatek za reedice těch předchozích. Nebylo to na letenku do New Yorku, ale slušné peníze. Pan Skála mi zase pomohl. Měl bych mít radost, ale nepřišla. Můj praktický lékař vyřídil docela rychle můj úraz s mojí pojišťovnou a bylo to dalších jedenáct tisíc. A v Dagře mi potvrdili zájem o další povídkové sešity. Vyměnil jsem doma pár věcí za nové a do vylepšeného bytu jsem si přivedl Australana Jamese a krásného Fina Ilmariho a po něm černého Enteho z Etiopie. Sousedí zírali, když se mnou šel domů, nebo ven krásný, určitě třímetrový černocho. Jeho výšku odvozuji ze skutečnosti, že měřím sto šedesát osm centimetrů a sahal jsem mu někam po pupík. Což bylo v jistých situacích velmi praktické. I moje testy na HIV byly negativní. Přesto, že lásky přicházely a odcházely a už jsem zase chodil na Letnou.

Ten záchod v podloubí naproti železářství U Rotta. Vešel jsem z poledního světla ulice do pološera špinavých zářivek. Pak po schodech dolů, do samého pekla. Do samého ráje, někdy. Pisoár. Porcelánové mušle, pověšené na zdi. Jedna zářivka protivně mrkala. Za poslední mušlí ocelové zábradlí a za ním temný prostor. Ze tmy

vystupovaly obrysy románských základů domů. Tehdy, hodně dávno, byla ulice tady. Vedle v chodbě s kabinami někdo spláchl a zakašlal. Ani si neumyl ruce, šel rovnou nahoru.

Postavil jsem se k druhé mušli z pěti a močil jsem. Ob mušli stál chlap s velkým břichem a také močil. Mohutně. Nekonečně. A funěl. Pak obřadné oklepání, aby si nedonesl poslední kapku do nových bílých slipů. Zapnul se a byl to další obřad. Pak si šel umýt ruce. A ticho. Stál jsem dál a poslouchal tlumené zvuky shora. Kroky na schodech. Vysoký štíhlý kluk. Možná student. Stoupl si hned vedle, rozepnul se a četl vzkazy na stěně. Nemočil, to by bylo slyšet. VOLEJ 301 01 93, napsal někdo na bílou obkládačku červenou fixou. KOUŘIM VELKÝ, TADY, připsal jiný autor kousek níž. A obrázek. JARYN PRÁSKÁ, NEVĚŘTE JARYNOVI! Jasně, nebudu věřit Jarynovi. SOUDRUZI, JEN ZDE TO DRŽÍTE PEVNĚ V RUKOU! Tak to mě rozesmálo. Kluk vedle pořád stál a pořád luštil ty vzkazy. Pak udělal krok dozadu. Abych viděl? Udělal jsem totéž a podíval se. V tom divném světle byl hezký. Všude. A velký. Hodně velký. Usmál se a pokynul hlavou směrem k ocelovému zábradlí a tmě za ním. Skok přes zábradlí a zmizel. Já jsem neskákal, prolezl jsem mezi horní a spodní trubkou. Nikdy jsem nebyl v tělocviku za hvězdu.

„Ssss,“ ozval se. „Otoč se!“ Plivl si dvakrát do dlaně. Tlak v podbřišku, bolest. Možná těch slin nebylo dost.

„Au!“ Skoro jsem vykřikl.

„Tíše, ať nepřijde hajzlbába, tady je nepříjemná,“ řekl. „Zavolá na bengárnu a budeme mít po hehe. A ještě průser.“

Předklon, opřel jsem se o románskou zeď a nechal jsem hezkého kluka dělat, co umí. Údery kůže o kůži se zrychlovaly, pak praskl, jako provaz, na kterém visí svět, ucítil jsem jeho vlhké rty vzadu na krku a tlak v podbřišku povolil. Stále ve mně, vzal do dlaně můj kolík a sevřel. Pustil, až dostal ven, co chtěl.

„Ssst,“ sykl jsem. Po schodech šel někdo dolů. Přitiskli jsme se k románskému sloupu. A zkameněli. Někdo mohutně močil. Třeba byl předtím na pivu. Mohutně a dlouho. Kroky nahoru. Ticho.

„Se měj, kluku,“ řekl kluk s velkým, když se zapínal. A skok do světla, ani se neotočil. Kdybych nebyl vpředu totálně prázdný a vzadu plný, mohl to být sen. Přelud. Halucinace. Byla to skutečnost, protože na papírovém kapesníku byla krev. Hodil jsem jej do koše vedle umývadla. Opláchl jsem si ruce. Pak po schodech z ráje a pekla do světla dne. Míjel jsem ženu s taškou v ruce, dlouze se mi dívala do očí. Jakoby věděla. Uhnul jsem očima. Opravdu mohla vědět? Vyčíst mi z očí, kdo jsem a odkud jsem přišel?

Ve schránce dopis z redakce jedněch novin. „Vaše poesie je příliš specifická. A provokativní. Do našeho vydavatelského konceptu se nehodí. S pozdravem...“ Tak to alespoň neokecávají. Poslat někoho do prdele jde pár slovy. Nebo třístránkovým blábolem. Takže si napsat do poznámek TADY UŽ TO NEZKOUŠET. A zkusit jinde. Já mám také básníky, které zásadně nečtu. Ostatně mám spoustu nových možností. Vychází Lambda, SOHO REVUE, dokonce i na Slovensku mi něco vzali. A nejsem stydlín, ty teplé časopisy si koupím klidně v poledne a před sousedkou, která mi čumí přes rameno. Beztak mě mají sousedi dávno přečteného. Dostal jsem klíče od garsonky

v dubnu 1986 a za půl roku jsem si přivedl Vojtu. Byl to krok vedle, nepotřeboval partnera, ale sponzora. Blbce, který dostane za týden tři studené pusy a dá za ně celou výplatu. Ale byl to první pokus. A po Vojtovi přišel blondatý Kája, stále navoněný a oblečený v Tuzexu, ale narazil jsem, když jsem řekl, že k rodině rozhodně patří i pes.

„Pes, nebo já,“ řekl. „Nekupuju si drahý hadry, aby mi smrděly psinou a byly samej chlup.“ Vyhrál to pes, zaběhlíček z útulku, krásný. Tak jasně, voňavý Kája si někoho brzy najde, ale kdo k sobě připoutá vořecha z útulku? A mezi námi, je někdo doopravdy chlap, když má doma šminek, jako operetní subreta a za slzu parfému dá měsíční plat? Ne že bych preferoval ty trapné džínsy z Krasu Brno, MORENDY, VAŠE KALHOTY PRO VOLNÝ ČAS! A rozhodně nemusím ležet s někým, kdo na mě smrděl před chvílí už ode dveří. Ale všechno má svou míru.

To jsem měl kluka, krásného, jak hříbě. A když se rozepnul, hnus. Vyrostl v nelásce a na smetišti. Nikdo mu nikdy neřekl, předtím, že je krásný. A že může být ještě hezčí, když se občas učeše a vezme si čisté prádlo. Když si vyčistí zuby a osprchuje se. Nikdo mu neřekl Mám tě rád. Učil jsem jej jako dítě. A naučil! Pochopil, že jej chci milovat beze všech zábran. A dal ty zábrany pryč. Když se otevřely hranice a svět se k nám přivalil jak povodeň, řekl mi: „Já chci ven, brouku. Někam pryč. Někam, kde nebudu pro nikoho černá svině, co krade, nemaká a bere dávký. Promiň.“

Nepřemlouval jsem jej. Rozuměl jsem mu. Byla to ta divná doba náckovských pochodů, vztyčených pravic a pokřiku. NIC NEŽ NÁROD! NIC NEŽ NÁROD! Zabolelo to úplně stejně, jako když

vypouštíte na svobodu poraněné ptáče, které jste vyléčili a zachránili. Odletěl, protože pochopil, že má křídla. Bylo to jeho právo.

„Byl jsem dobřej?“ zeptal se Krásný Anděl, když mě ze sebe stáhl. Ne jako děravou rukavici. Opatrně. Něžně. Jako nejdražší košili.

„Vždycky je co zlepšovat, Andítku.“

„Ty jsi hnusnej. Tak jo, nebo ne?“

„Jo. Jedna mínus. Stačí?“

„Proč hergot mínus?“

„Protože jsem takový.“

„Když přijdu zejtra a budu lepší, řekneš mi to? Nebo ve středu. Abych měl fakt nabito.“

„Do zítra nenatrénuješ. Cizelovat styl, to je makačka.“

„Tak co mám sakra udělat?“

„Zkusit to ještě jednou, hned teď. Nebo dáme trošku vína a pak. Můžeme tomu říkat třeba opravná jízda.“

Krásný Anděl chvíli přemýšlel a přitom usrkával to víno. Pak mnou bez úvodu a beze slova prošel, projel, nebo proletěl a sevřel mě krásnýma rukama, abych nemohl o píd' uhnout. Drtil mě, kousal mě do krku a bodal, bodal a bodal. Plamenným mečem, jak jinak. Byl to přece Anděl. Krásný.

Pak dva vzlyky a plameny vyšlehly a moje tělo je navždy schovalo. A skoro současně jsem vyšlehl i já a Krásný Anděl jen tak tak stačil nastavit pohár andělských úst. Zamkl ústa a plameny zhasly. Chvíli

náš dech dobíhal naše srdce, chvíli ústa hledala ústa a dlaň hledala dlaň a pak jsme se všichni našli a krásně zamilovali. Oči, ústa, dlaně, on a já.

„A teď?“ zeptal se

„Velká jednička s kohortou hvězd. Kolik jich chceš?“

„Třeba... třeba všechny ze znamení Vodnáře. Jsem totiž Vodnář.“

„Myslel jsem si to. Máš krásné oči. A koukáš do hloubky, nestačí ti vlny na hladině.“

„Jak to, že tolik víš?“

„Právě že nevím. Až přestaneš říkat bílej, zelenej a hergot, budeš vědět tolik, jako já. Nebo víc. Máš na to.“

„Tobě to vadí? Hergot není vulgarismus, ani bílej a zelenej. Ani sakra. Kdybys slyšel týpky ze čtvrtáku...“

„Jenže já nemiluju týpky ze čtvrtáku. Já miluju tebe, Krásný Anděli.“

Krásný Anděl se rozsvítil a dal mi pusu.

„A ještě na pupíček,“ usmál se a byl tam. Polechtal mě jazykem.

„Ale už nebudeme dělat tamto... všechno.“

„Všechno ne, jenom něco. Ale krásný něco.“

„Krásné.“

Pak ležel vedle mne, nádherně nahý, přikrytý jenom svými křídly. A když jsme chtěli, dělali jsme něco. Krásné. Nemohl jsem za něj mávat křídly, učil jsem jej létat ze země.

„Najdi si termiku a zkus to nahoru bez toho mávání!“

„Myslíš sloupec teplého vzduchu?“

„Přesně tak.“

Uměl to krásně, létat. Skoro tak nádherně, jako milovat. A jednou mě vzal na bílý útes a půjčil mi křídla. Srdce mi tlouklo až v očích, když mi pomáhal upnout se do popruhů a kontroloval karabinu.

„Kdybychom něco přehlédli, mohlo by to špatně skončit. Ták,“ řekl a zatahal za lanko nad mými zády. „Teď se rozběhni z toho svahu a pak se jen natáhni. A leť.“

A já jsem se rozběhl a položil pod jeho křídla.

„Bezva! A nahoruúú!“

Vzdaloval se mi, už jsem neslyšel jeho hlas. Skála pode mnou se zmenšovala, borový les se slil v zelený čtverec a výš než já už jen ptáci a slunce. Svist vzduchu kolem mne. Ještě jeden kruh a pak jsem se k němu vrátil. A vrátil jsem mu křídla.

„Jednička s batohem hvězdičééé!“ volal, když jsem přistával v trávě. „Kolik jich chceš?“

„Všechny ze znamení Štíra. Jsem Štír.“

„Miluji tě, Jirko,“ řekl a dal mi pusu.

„A já tebe.“

Milovali jsme se a jezdili jsme létat a oběma nám narostla krásná křídla. A on na těch svých odletěl na svobodu. Když dostudoval. Řekl mi, že odletí a že na mě bude čekat.

„Prostě přiletíš za mnou. Víme, kde je čára. Tak prostě pořád k ní a za ni. Co nejdál. Aby tě nemohli střílet do zad. Zkusím, lásko. Musím. Teď, nebo nikdy. A počkám na tebe. Až si odbudeme přijímací lágr, budeme moci kamkoliv.“

„Ti šílenci se psy a se samopaly tě klidně zastřelí.“

„Musím letět správně vysoko. A správně rychle. I když trefí křídlo, pořád budu mít šanci doletět.“

A doletěl. Já ne. Možná jsem byl příliš nedočkavý a letěl jsem moc brzy, po několika pokusech byly nastraženy nové pasti. Nebo jsem nezatahal za to lanko za zády. Rozběhl jsem se, vzlétl a našel jsem termiku, která mě vynesla vzhůru. Pak rovně a za ten borový les. A za ten rybník. Za to čerstvě zorané pole. Je černé, bude nad ním další termika. Pomůže mi získat výšku a letět dál. Náhle do křídla něco udeřilo. A znova. Praskla jedna tyč a pak i druhá. Nos dolů a konec. Naštěstí jsem pořád ještě plachtil a padat jsem začal až nad borovým lesem. Laskavé ruce krásných stromů mě zachránily. Nedoletěl jsem za Krásným Andělem, ale nezabil jsem se. Pět zlomenin, jedna trubka prošla žebry až do plic. A do opravdové svobody jsem vstoupil až v roce 1989. Krásný Anděl za mnou přijel už v prosinci. S partnerem, kterého si našel venku. Netušil, co se stalo. A nechtěl mi psát, aby mi neuškodil. Zůstal v Rakousku a stal se velmi dobrým ortopedem. A když jsme byli chvíli sami, dal mi u Prašné brány krásnou pusu. Musel jsem mu dát kapesník, rozplakal se.

„Odpusť, Jirko, nic jsem nevěděl! Tak dlouho! Odpusť! A děkuji ti za křídla, která jsi mi dal.“

„Hlavně že žijeme, Krásný Anděli. Žijeme a ode mne k tobě není tak daleko.“

A opravdu není.

Ten záchod v podloubí naproti železářství U Rotta. Ten záchod U Parlamentu, na nábřeží. Přímo v těle Mánesova mostu. Ten záchod v kamenné zdi mezi Národním divadlem a Mánesem. Stačilo vystoupat po železných schodech. Ten záchod na Letné, pod Hannavským pavilonem. Pomočená stěna bez kapky vody, natřená černou barvou. Intenzivní pach moči a spermatu. A někdy krve. Když mezi ovce přišla smečka vlků. Na špinavé, ulepené podlaze nedopalky cigaret, použité preservativy, papírové kapesníky, zmuchlané lásky, zmuchlané doteky, odhozené naděje. Spadané listí, přinesené na botách a větrem. Ten záchod v podchodu metra na stanici Můstek, uprostřed Václavského náměstí. Už dávno před listopadem 1989 jste tam mohli koupit drogy, kradené věci, AIDS, nebo jednu po hubě. Jednou mě tam sbalil krásný cizinec, odvedl mě do pasáže, po schodech nahoru a dělali jsme to na jakési galerii, skoro pod stropem pasáže. Divoce přirážel a hekal, snad neměl chlapa celý rok. Udělal se do mne a zůstal uvnitř, vytáhl jednu cigaretu pro mne a druhou pro sebe. Zakouřili jsme si a znova ty hlasité nárazy těla na tělo a výkřiky a sperma, teple vtékající tam dovnitř. Aniž jsem si o cokoli řekl, dal mi papírovou československou pětistovku s budovatelskými obrázky, pusu na ucho a prý Thank you. A zmizel. Jako kapsář, nebo motýl, který se jen mihne v očích.

Jindy mě na Letné sbalil jeden hezký grázlík.

„Já jsem Pedro,“ představil se. „Sjedeme k tobě?“

Řekl jsem mu, že mám doma jídlo tak pro jednoho. A tři dny do výplaty.

„Není problém, počkej tady na lavičce.“

Za půl hodiny byl zpátky a s ním dva chlápci.

„Hele, jeden je tvůj a jeden můj. A nedělej šviky, mají zaplaceno.“

Ten můj mě vzal do houští na svahu, bez mazlení si vzal to, za co zaplatil, a natáhl si kalhoty. Grázlík přišel za chvíli. Dal mi pět set.

„Tvoje půlka. A jedeme na Kulaťák, na Dejvické mají otevřeno.“

Zíral jsem, jak to bylo jednoduché. Poprvé jsem si vydělal pět set korun za kolik? Za deset minut?

„No nečum, vole, musíš si umět poradit!“ řekl a s chutí si ze své tašky vytáhl čokoládu s lískovými ořechy. To byla sobota dopoledne. Byl u mne celý víkend. Zaslechl jsem něco o tom, že se ubytuje a pak si z bytu něco odnese, ale mně šlohnul jen čínskou propisku a krejčovský metr. Mohl si odnést gramofon, obrázky, dvě stě let starý krucifix, peníze z hrníčku s housátky, ale fakt si vzal jen krejčovský metr ze šití a tu čínskou propisovačku. Upekł jsem kuře, uvařil brambory, udělal jsem salát. A Pedro, jak si říkal, ležel jako paša, pouštěl si elpíčka, díval se na televizi a nechal se obsluhovat. V koupelně byl skoro hodinu. Ale psa venčil se mnou.

Jen tak, mezi elpíčkem a filmem o Adéle, co ještě nevečeřela, mě zavolal k sobě.

„Hele, já píchám jenom za prachy, ale ty jsi vážně klasa,“ řekl a svlékl mi kraťasy. Byl rozhodně lepší, než ten cizinec na Letné.

„Byl jsem dobrej?“ zeptal se potom.

„Nejlepší, Pedro, vážně.“

Neskrýval, že mu to udělalo radost.

„No vidíš. A to se o mně šeptá, u Stalina, že už nemůžu. To říkají ti, kteří mě nedostali ani za litr. Jo a taky že mám pod pupkem

hnusnou bradavici. Mám snad?“ zeptal se a vystrčil krásné, vymakané břicho.

„Nemáš.“

„To bych prosil, krásko.“

Potom mi vyprávěl o lidech z Letné, o celebritách, o sobě.

„Ten zrzek s brejlema, co tam courá, má jeden koutek níž, to je práškač. Na toho bacha. A už tě někdy měl pan režisér?“

„No, skoro měl. Prostě nakonec neměl. Já ujíždím na velkých penisech, ale co je moc, to je moc. On by mi ji obrátil naruby jako klokaní kapsu. Prostě to nešlo, nakonec. Možná doma, v klidu, ale za tou zdí pod Hannavákem ne.“

„Hele, taky tam chodí vousatej Májja, taky exot. On tě musí napřed pochcat, jinak se mu nepostaví. To je nechutný. Navíc tam, kde se nemůžeš umejt. Snesu skoro všechno, ale tohle ne. A to je pan ředitel divadla. Úchyl. Nebo ten hubenej modrookej exhibouš, znáš? Ten by tím klackem moh zabíjet koně a přitom naň nesmíš ani šáhnout, potřebuje jenom, abys koukal. Přitom hezkej, štíhlounkej, taková škoda! A toho šlechtice, co tam courá, už jsi měl? Nemusíme jmenovat, oba víme. Dva metry vysokej, trošku oplácanej, ale dobrák a kámoš.“

„No, měl... On pozdraví, krásně se usměje a když se mu chce, nechá se vykourit. Nebo sype jednu srandu za druhou. Má humor. Anebo sedíme, koukáme, pozorujeme cvrkot a on to krásně opepří svými komentáři. A když cítí, že je mi smutno, že nechci mluvit, dá mi pusku na ucho a neuteče, sedí se mnou a je zticha. Maximálně řekne- hlavně nebul, brácho. A vezme za ruku.“

„Takže znáš. To je moc dobrej chlap, i když nikdy nepíchá. Teda jsem neviděl.“

Jen o sobě mi Pedro neřekl skoro nic. Skutečné jméno. Co dělá. Štempl v občance mít musel, jinak by šel za katr. Kde bydlí. Klidně mohl dojíždět. Žije sám? Povídalo se o něm, že je trochu na hlavu. Určitě nebyl. To by u mne neposlouchal Mišíka a Hegerovou. A Floyd. A Janis Joplin. A těm Floydům by rozhodně nerozuměl. A s těmi chlápky na Letné mluvil perfektní němčinou, když domlouval ten obchod. Když se se mnou v neděli večer loučil, věděl jsem o něm tak málo, jako předtím.

„Jirko, kdyby ti někdo na Letný a vedle u Letohrádku dělal potíže, řekni mu, že jsi Pedrova holka a poběží na metro na ten šup. Já si své kočičky vždycky ohlídám. I když mě zrovna není vidět. A kdybys potřeboval někdy rychlý prachy, uděláme to, jako posledně. V tý době, jako ty, myslím po šichtě, jsem tam skoro pořád. Až do prvního sněhu. Když mě zrovna není vidět, mám práci někde stranou, ale jsem tam. Kdybys měl domů telefon, dohodil bych ti nějaký kšefty. Zkus si ho zařídit. A měj se, pus, jak tě znám, nejspozději v úterý se potkáme.“

Po listopadu 1989 jsme se ještě několikrát potkali a párkrát mi pomohl k penězům. Tím svým způsobem. Později už nikdy. Slyšel jsem o něm hodně špatného, ale nebyla to pravda. Mne neokradl, neuhodil, nikdy mi neublížil a když mohl, naopak mi pomohl. A nikdy po mně nic nechtěl, jen těch pár společných víkendů u mne doma. A vůbec to nebyly špatné víkendy.